

Αθωνική

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 137

Πολιτεία

Λόγια αγάπης νά τῆς λές...

Οί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔγραψαν λαμπρές σελίδες γιά τό θέμα τῶν σχέσεων τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναίκα, ὄχι μόνο στό δογματικό-ὄντολογικό, ἀλλά καί στό πρακτικό-ποιμαντικό ἐπίπεδο, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ὅτι γνωρίζουν καλά ὅλες τίς διαστάσεις τοῦ θέματος. Δίνουμε ὡς παράδειγμα ἀποσπάσματα ἀπό ἕνα κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στό ὁποῖο ὁ Ἅγιος, μέ βαθειά γνώση τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ λεπτοῦ χαρακτήρα τῶν οικογενειακῶν σχέσεων, συμβουλεύει τόν σύζυγο πῶς νά συμπεριφέρεται καί μέ τί λόγια νά μιλάη στήν σύζυγό του.

“Λόγια αγάπης νά τῆς λές: Ἐγώ ἀπό ὅλα τήν δική σου ἀγάπη προτιμῶ καί τίποτε δέν μοῦ εἶναι τόσο βασιανιστικό ἢ δυσάρεστο, ὅσο τό νά βρεθῶ κάποτε σέ διάσταση μαζί σου. Κι ἂν ὅλα χρειασθῆ νά τά χάσω, κι ἂν γίνω φτωχότερος ἀπό τόν Ἴρο, κι ἂν στούς ἐσχάτους βρεθῶ κινδύνους, ὁ,τιδήποτε κι ἂν πάθω, ὅλα μοῦ εἶναι ἀνεκτά καί ὑποφερτά, ὅσο ἐσύ μοῦ εἶσαι καλά. Καί τά παιδιά τότε μοῦ εἶναι περιπόθητα, ἐφ’ ὅσον ἐσύ μᾶς συμπαθεῖς...

“Ἰσως κάποτε σοῦ πῆ: Ποτέ ὡς τώρα δέν ξόδεψα ἀπό τά δικά σου, ἔχω ἀκόμη τά δικά μου, πού μοῦ ὄσωσαν οἱ γονεῖς μου. Τότε πές τῆς: Τί λές καλή μου; Ἐχεις ἀκόμη τά δικά σου; Ποιά λέξη μπορεῖ νά εἶναι χειρότερη ἀπό αὐτή; Σῶμα δέν ἔχεις πιά δικό σου καί ἔχεις χρήματα; Δέν εἶμαστε δύο σῶματα μετά τό γάμο, ἀλλά γίναμε ἕνα· δέν ἔχουμε δύο περιουσίες, ἀλλά μία... Ὅλα δικά σου εἶναι, κι ἐγώ δικός σου εἶμαι, κορίτσι μου. Αὐτό μέ συμβουλεύει ὁ Παῦλος λέγοντας ὅτι ὁ ἀνδρας δέν ἐξουσιάζει τό σῶμα του, ἀλλά ἡ γυναίκα (πρός Ἐφεσίους 5:20-33). Κι ἂν δέν ἔχω ἐγώ ἐξουσία στό σῶμα μου ἀλλά ἐσύ, πόσο μᾶλλον δικά σου εἶναι τά χρήματα...

Ποτέ νά μήν τῆς μιλάς μέ πεζό τρόπο, ἀλλά μέ φιλοφροσύνη, μέ τιμή, μέ ἀγάπη πολλή. Νά τήν τιμᾶς, καί δέν θά βρεθῆ στήν ἀνάγκη νά ζητήσῃ τήν τιμή ἀπό ἄλλους· δέν θά χρειασθῆ νά ζητήσῃ ἐπαίνους ἀλλοῦ, ἂν ἔχη τούς δικούς σου. Νά τήν προτιμᾶς ἀπό ὅλους γιά ὅλα, γιά τήν ὀμορφιά, γιά τήν σωφροσύνη τῆς, καί νά τήν ἐγκωμιάζης. Νά κάνης φανερό ὅτι σ’ ἀρέσει ἡ συντροφιά τῆς κι ὅτι προτιμᾶς νά μένης στό σπίτι γιά νά εἶσαι μαζί τῆς, ἀπό τό νά βγαίνης στήν ἀγορά. Ἀπό ὅλους τούς φίλους νά τήν προτιμᾶς καί ἀπό τά παιδιά πού σοῦ χάρισε. Κι αὐτά ἐξ αἰτίας τῆς νά τά ἀγαπᾶς”.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

✘ Πρακτική ἀγάπη χωρίς ὑποταγή δέν γίνεται. Πῶς εἶναι δυνατό νά προσφέρῃς ἀγάπη καί νά διακονήσῃς, ἂν δέν ὑποταχθῆς στό θέλημα τοῦ ἄλλου; Κάθε κίνηση πρακτικῆς ἀγάπης εἶναι διακονία.

✘ Ὅταν εἶναι παρόν κάποιον πρόσωπο, πού ξέρεις ὅτι σέ κατηγορεῖ

καί σέ διασύρει, εἶναι σχεδόν ἀδύνατο νά μή σοῦ προκαλέσῃ ἀλλοίωσι, ὅσο καί ἂν προσπάθῃς νά μή μεταβληθῆς. Μετά τήν ἄφεσι ὁμως καί τήν ὑπερ αὐτοῦ προσευχή, ἰσορροπεῖς ἀπό τό τραῦμα τῆς λύπης.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Ὅταν ἡ καρδιά μας δέν ἔχη τήν ἀγάπη πρὸς τόν Χριστόν, δέν μπορούμε νά κάνωμε τίποτε. Εἴμαστε σάν πλοῖα πού δέν ἔχουν βενζίνη στήν μηχανή τους.

✘ Ὁ ἀνθρώπος πού ἀγαπᾶ πνευματικῶς αἰσθάνεται προσευχόμενος ὅτι εὐρίσκεται ἐντός τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀδελφοῦ του. Λυπᾶται ὅταν δέν πορεύεται καλῶς ὁ ἀδελφός του καί προσεύχεται διά τήν πρόοδό του.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

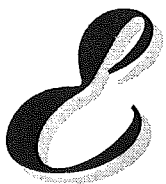
✘ Πρέπει νά δώσουμε στά παιδιά νά καταλάβουν τό καλό σάν ἀνάγκη καί μέ τό ἐμπρακτο παράδειγμα, ὡς καλοί γονεῖς, νά τά μάθουμε ν’ ἀγωνίζονται ἀπέναντι στούς πειρασμούς καί τίς προκλήσεις τῆς ὑλιστικῆς ἐποχῆς μας. Ὅπως τό λάδι, πού περνᾶμε γιά πρώτη φορά τό ξύλο, τό διαποτίζει καί δέν φεύγει ποτέ, ὅσα χρώματα κι ἂν μποῦν ἀπό πάνω, ἔτσι καί ἡ πίστι, πού διδάσκονται τά παιδιά βιωματικά ἀπό τούς γονεῖς, εἶναι ἀδύνατο νά ἐξανημισηθῆ καί θά καρποφορήσῃ ἔστω κι ἀργά.

† Γέρων Παῖσιος

✘ Ὁ καλός Θεός δέν παύει νά δῖνη καλές ἐμπνεύσεις στό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου. Μέ κάθε τρόπο προσπαθεῖ ἢ ἄπειρη εὐσπλαγχνία του νά οικονομῆσῃ τρόπους, γιά νά τόν βοηθήσῃ νά σωθῆ.

✘ Οἱ Πατέρες ἦταν θωρακισμένοι μέ ἀκλόνητη πίστι στόν Θεό. Ὁ Θεός τούς ἄφηνε νά αἰσθάνωνται τίς τιμωρίες καί τούς πόνους καί μετά τούς ἔδινε τήν χάρι Του καί δέν τά εἶχαν πλέον γιά τίποτε.

† Γέρων Ἀνθίμος

ύρεθην εἰς τινα Ἱερὰν Μονήν, μακράν τῶν Ἀθηνῶν κειμένην. Κατά τήν αὐτήν ἡμέραν συνέπεσε νά ἔλθῃ ἐκεῖ καί μικρά ὁμάς ἐκδρομῶν ἐξ Ἀθηνῶν. Ἦσαν ἅπαντες εὐσεβεῖς ἐπιστήμονες, ἄλλοι ἄγαμοι καί νεαροί, ἄλλοι δέ οἰκογενειάρχαι. Ἐν τῇ Τραπεζῇ, μετά τήν ἀνάγνωσιν, ἠνοιχθη συζήτησις. Κατ' αὐτήν ἐτέθη ὑπό τινος τῶν ἐκδρομῶν τό ἐρώτημα: "Τί προσφέρει εἰς τήν ταλαιπωρουμένην κοινωσίαν ὁ Μοναχισμός; Δέν θά ἦτο προτιμότερον οἱ Μοναχοί νά εὐρίσκωνται, ὡς ἄγαμοι Κληρικοί Ὡς ὡς λαϊκοί Ἱεροκήρυκες, ἐν τῷ κόσμῳ καί νά ἀσκῶσιν ἱεραποστολικόν ἔργον;"

Ὁ Ἠγούμενος ἐστράφη πρὸς τήν ταπεινότητά μου καί μέ παρεκάλεσε νά ἀναλάβω ἐγὼ τήν ἀπάντησιν εἰς τό διατυπωθέν ἐρώτημα.

"Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἐργαζόμενοι Κληρικοί προσφέρουν ἔργον σπουδαιότατον, τό ὅποιο οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾷ καί νά περιφρονῇ. "Εἶναι ὑπηρεταί Χριστοῦ καί οἰκονόμοι Μυστηρίων Θεοῦ", ἀπήντησα.

"Ἄλλ' ἂν δέν ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾶται ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διακονούντων Κληρικῶν (καί τῶν ζηλωτῶν καί χαρισματούχων λαϊκῶν), ἐξ ἴσου δέν ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾶται ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τῶν Μοναχῶν. Τήν Ἐκκλησίαν ὀδηγεῖ ἀπλανῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἄν ὁ Μοναχισμός ἦτο περιττόν τι καί ἄχρηστον βάρος, ἂν ἦτο μία κατάστασις ἄνευ οὐσίας καί νοήματος, δέν θά ἐγένετο θεσμός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δέν θά ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν ἅγιοι Οἰκουμενικά καί Τοπικά Σύνοδοι, δέν θά ἔγραφον περὶ αὐτοῦ μεγάλοι καί θεοφόροι Πατέρες. Ἄν ὁ Μοναχισμός δέν ἦτο "ἔργον Θεοῦ", ἂν δέν ἦτο "καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος", ἂν δέν ἦτο "φυτεία ἢν

ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾶται ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τῶν Μοναχῶν. Τήν Ἐκκλησίαν ὀδηγεῖ ἀπλανῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἄν ὁ Μοναχισμός ἦτο περιττόν τι καί ἄχρηστον βάρος, ἂν ἦτο μία κατάστασις ἄνευ οὐσίας καί νοήματος, δέν θά ἐγένετο θεσμός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δέν θά ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν ἅγιοι Οἰκουμενικά καί Τοπικά Σύνοδοι, δέν θά ἔγραφον περὶ αὐτοῦ μεγάλοι καί θεοφόροι Πατέρες. Ἄν ὁ Μοναχισμός δέν ἦτο "ἔργον Θεοῦ", ἂν δέν ἦτο "καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος", ἂν δέν ἦτο "φυτεία ἢν

ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾶται ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τῶν Μοναχῶν. Τήν Ἐκκλησίαν ὀδηγεῖ ἀπλανῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἄν ὁ Μοναχισμός ἦτο περιττόν τι καί ἄχρηστον βάρος, ἂν ἦτο μία κατάστασις ἄνευ οὐσίας καί νοήματος, δέν θά ἐγένετο θεσμός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δέν θά ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν ἅγιοι Οἰκουμενικά καί Τοπικά Σύνοδοι, δέν θά ἔγραφον περὶ αὐτοῦ μεγάλοι καί θεοφόροι Πατέρες. Ἄν ὁ Μοναχισμός δέν ἦτο "ἔργον Θεοῦ", ἂν δέν ἦτο "καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος", ἂν δέν ἦτο "φυτεία ἢν

ἐπιτρέπεται νά ὑποτιμᾶται ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τῶν Μοναχῶν. Τήν Ἐκκλησίαν ὀδηγεῖ ἀπλανῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἄν ὁ Μοναχισμός ἦτο περιττόν τι καί ἄχρηστον βάρος, ἂν ἦτο μία κατάστασις ἄνευ οὐσίας καί νοήματος, δέν θά ἐγένετο θεσμός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δέν θά ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν ἅγιοι Οἰκουμενικά καί Τοπικά Σύνοδοι, δέν θά ἔγραφον περὶ αὐτοῦ μεγάλοι καί θεοφόροι Πατέρες. Ἄν ὁ Μοναχισμός δέν ἦτο "ἔργον Θεοῦ", ἂν δέν ἦτο "καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος", ἂν δέν ἦτο "φυτεία ἢν

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

ἔργον Θεοῦ

καί

καρπός Ἁγίου Πνεύματος

ἀγρυπνοῦν καί, ἐν ἀγωνίᾳ ψυχῆς, κραυγάζουν τό "Κύριε, ἐλέησον!". Μικρά εἶναι αὐτή ἡ προσφορά; Ἐπεσκέφθη πρό ἐτῶν μεγάλην γυναικείαν Μονήν. Μεταξὺ τῶν μοναζουσῶν, τὰς ὁποίας ἐγνώριζον, ἦτο καί μία σχεδόν αἰωνόβιος. Ὑπραξίς ὀλιγογράμματος, ἀλλ' ἠγιασμένη. Λόγω τοῦ γήρατος δέν ἠγείρετο πλέον τῆς κλίνης. Κλαίουσα μοῦ εἶπε τό... παράπονόν της: "Ἀχ, αὐτή ἡ Γερόντισσα! Τήν παρακαλῶ νά μοῦ δίνη δουλειά νά κάμω ἐδῶ ἐπάνω εἰς τό κρεβάτι, ἀφοῦ δέν ἠμπορῶ νά σηκωθῶ ἂν δέν μέ κρατοῦν, καί αὐτή δέν μοῦ δίνει. ἠμπορῶ νά τυλίγω

ὅτι ἱεραπόστολοι εἶναι καί οἱ Μοναχοί ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐγραψαν σελίδα τινα. "Ἐννοεῖς τήν προσευχήν", θά εἴπωσιν τινές ἐξ ὑμῶν.

Βεβαίως ἐννοῶ καί τήν προσευχήν, ἀλλ' ὄχι μόνον τήν προσευχήν. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς καί μάλιστα τῆς προσευχῆς ἀνθρώπων ἐχόντων "βίον Θεῶ κεκαθαρμένον ἢ καθαιρόμενον", ἀνθρώπων "πολλήν πρὸς Θεόν κεκτημένων παρησίαν", εἶναι πανίσχυρος. "Ἐν καρδιοστάλακτον δάκρυον" ἠγιασμένης ὑπάρξεως εἶναι δυνατόν νά φέρῃ

ἀποτελέσματα, διὰ τὰ ὅποια θά ἀπητοῦντο πολλά κηρύγματα καί πολλά βιβλία. Ἡ προσευχή θαυματοργεῖ. "Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη". Πάντες ἀποδεχόμεθα τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς, πάντες

γνωρίζομεν τὰ σωτήρια ἀποτελέσματά της. Ἐπομένως πάντες πρέπει νά βλέπωμεν ὡς μεγάλην προσφοράν πρὸς τόν κόσμον τὰς προσευχὰς τῶν Μοναχῶν. Σκεφθῆτε! Δέν ὑπάρχει ὥρα, δέν ὑπάρχει στιγμή τοῦ εικοσιτετραῶρου, κατὰ τήν ὁποίαν νά μὴ ἀναβαίνουν θερμαί ἱκεσίαι πρὸς τόν Θρόνον τοῦ Δυνατοῦ. Καθ' ὅλον τό εικοσιτετράωρον ὁ Θεός "πολιορκεῖται" ὑπό πυρίνων καί δακρυβρέκτων δεήσεων "νά ἐλεήσῃ" καί "νά σώσῃ" τόν κόσμον. Καί ὅταν ἡμεῖς ἐργαζώμεθα καί ὅταν τρώγωμεν καί ὅταν κοιμώμεθα, κάποιοι προσεύχονται δι' ἡμᾶς, κάποιοι "σχολάζουν" καί

γνωρίζομεν τὰ σωτήρια ἀποτελέσματά της. Ἐπομένως πάντες πρέπει νά βλέπωμεν ὡς μεγάλην προσφοράν πρὸς τόν κόσμον τὰς προσευχὰς τῶν Μοναχῶν. Σκεφθῆτε! Δέν ὑπάρχει ὥρα, δέν ὑπάρχει στιγμή τοῦ εικοσιτετραῶρου, κατὰ τήν ὁποίαν νά μὴ ἀναβαίνουν θερμαί ἱκεσίαι πρὸς τόν Θρόνον τοῦ Δυνατοῦ. Καθ' ὅλον τό εικοσιτετράωρον ὁ Θεός "πολιορκεῖται" ὑπό πυρίνων καί δακρυβρέκτων δεήσεων "νά ἐλεήσῃ" καί "νά σώσῃ" τόν κόσμον. Καί ὅταν ἡμεῖς ἐργαζώμεθα καί ὅταν τρώγωμεν καί ὅταν κοιμώμεθα, κάποιοι προσεύχονται δι' ἡμᾶς, κάποιοι "σχολάζουν" καί

Τό παράδειγμα του γερο- 'Αββᾶ

κουβάρια. Δέν μέ αφήνει όμως. Μοῦ λέγει ὅτι ἐδούλεψα ὀγδόντα χρόνια εἰς τό Μοναστήρι (εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν). Ἀλλά ἔτσι ἐγώ τρώω δωρεάν τό ψωμί μου. Δουλεύουν ἄλλες καί ταΐζουν ἐμένα. Τί νά κάμω ὅμως; Ἡ Γερόντισσα δέν ὑποχωρεῖ. Στενοχωρήθηκα τόσο πού δέν ἤθελα νά τρώω. Ἀλλά μετά σκέφθηκα κάτι καί ἀναπαύθηκα. Σκέφθηκα νά κάμω συνέχεια προσευχή γιά ὄλους. Ἐτσι μοῦ φαίνεται σάν νά δουλεύω καί ἐγώ. Βλέπεις αὐτό τό κομβοσχοῖνι; (Μοῦ ἔδειξε κομβοσχοῖνιον ἔχον πολύ μεγάλους κόμβους). Δέν τό αφήνω καθόλου ἀπό τά χέρια μου ἡμέρα-νύκτα, ἐκτός ἀπό δύο-τρεις ὥρες πού κοιμᾶμαι. Κάνω συνέχεια προσευχή γιά τήν Γερόντισσα καί γιά τίς Καλογρηές πού δουλεύουν γιά νά τρώω ἐγώ. Ἀλλά κάνω καί γιά ὄλους. Γιά τόν Δεσπότη μας καί γιά τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, γιά τούς Ἱερεῖς, γιά τούς κήρυκες, γιά τούς ἄρχοντες, γιά τούς δικαστές, γιά τόν στρατό, γιά τούς χωροφύλακες, γιά τούς δασκάλους, γιά τούς μαθητές, γιά τίς χήρες, γιά τά ὄρφανά, γιά ὄλους ὅσους θυμηθῶ. Ἐτσι αἰσθάνομαι λιγώτερο βάρος εἰς τήν ψυχὴν μου πού τρώω δίχως νά δουλεύω...".

Δακρῦζω ὡσάκις φέρω εἰς τήν μνήμην μου τήν σκηνήν αὐτήν. Ἐκτοτε δέν ἐπανεῖδον τήν ὡσίαν ἐκείνην Μοναχήν. Μετ' ὀλίγους μῆνας ἀπήλθεν εἰς ἄλλους κόσμους, διὰ νά συνεχίξῃ ἐκεῖθεν τὰς "ἐκ βαθέων" προσευχὰς τῆς "γιά ὄλους ὅσους θυμηθῆ" (ἐλπίζω καί δι' ἐμέ...), καίτοι ἄνευ πλέον τοῦ χονδροῦ κομβοσχοινίου τῆς, τό ὅποῖον ἐτάφη μαζί μέ τό ἱερό σκῆνος τῆς...

Ἄλλ' ἢ προσευχή εἶναι εἰς ἐκ τῶν τρόπων, ὁ πρῶτος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Μοναχός ἀσκεῖ ἱεραποστολήν, δηλαδή βοηθεῖ τὰς ψυχὰς νά σωθοῦν. Ὁ δεύτερος; Ποῦ ὑπῆρξεν Μοναστήριον καί δέν ἔγινε πόλος ἔλξεως τῶν ἀνθρώπων; Ποῦ ὑπῆρξεν ἐρημίτης καί δέν ἔφθασαν ἔως ἐκεῖ, "ἐν σπηλαίοις καί ὄρεσι καί ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς", στρατιαὶ ἐπισκεπτῶν ζητούντων παρ' αὐτοῦ "λόγον παρακλήσεως"; Πόσοι "κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι" ὁδοιπόροι τοῦ βίου δέν καταφεύγουν εἰς τὰς ἱεράς Μονάς, ἵνα εὔρουν ὀλίγην γαλήνην ψυχῆς; Πόσοι ἄπιστοι ἢ καί θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι, ἐπισκεπτόμενοι διὰ λόγους τουριστικούς τὰ ἱερά τοῦ Μοναχισμοῦ Σκηνώματα, δέν αἰσθάνονται νυγμούς εἰς τήν καρδίαν των ἐκ τῶν ὄσων βλέπουν ἐκεῖ; Πολλάκις ἤρκεσε μία ἐπίσκεψις διὰ νά τεθῆ εἰς δοκιμασίαν ἢ ἀπιστία ἢ ἡ ἀδιαφορία των.

Ἐτι πλέον: Δέν εἶναι ὀλίγαι αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἠσθάνθησαν σειόμενον τόν ἐσωτερικόν των κόσμον, κατὰ τὰς ὁποίας ὑπέστησαν τήν "καλήν ἀλλοίωσιν", κατὰ τὰ ὁποίας ἔφυγον ἐκ τῶν ἱερῶν Μονῶν, μετά ὀλιγοήμερον ἢ ὀλιγόωρον παραμονήν, ἀναγεγεννημένοι! Πάν Μοναστήριον ἀποτελεῖ ἀληθινήν ὄασιν ἐν τῇ αἰχμηρᾷ ἐρήμῳ τῆς παρουσίας ζωῆς, καί μάλιστα τῆς συγχρόνου...

Ἄς μὴ ἐξέρχωνται οἱ Μοναχοὶ εἰς τόν κόσμον. Πορεύεται ὁ κόσμος πρὸς αὐτούς. Ἄς μὴ λέγουν πολλά. Ὑπάρχει καί ἡ "σιωπηλὴ εὐγλωττία τοῦ ἁγίου βίου". Ἄς ὑπάρχουν Μοναστήρια! Μόνον ἄς εὐχώμεθα νά εἶναι ἄξια τοῦ προορισμοῦ των. Καί τότε, κατὰ μίαν θεῖαν νομοτέλειαν, γίνονται αὐτομάτως καί ἰδιότυπα ἱεραποστολικά κέντρα.

Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου
"Μοναχὸς καί ἱεραποστολή"

Ο ἱ Ἀδελφοὶ ἐνός Μοναστηριοῦ πού πανηγύριζε προσκάλεσαν τόν Ἀββᾶ ἐνός γειτονικοῦ Κοινοβίου καί ὀλόκληρη τήν συνοδεία του νά πάρουν μέρος στήν πανήγυρι. Ἐκεῖνος ὅμως δέν ἤθελε νά πάη, γιά ν' ἀποφύγει τίς τιμές πού τοῦ ἔκαναν συνήθως ἐκεῖ. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς ἄκουσε μυστηριώδη φωνή στόν ὕπνο του νά τόν διατάζει νά πάη ὅπωςδήποτε στό πανηγύρι, ἀφοῦ στείλει νωρίτερα τούς ὑποτακτικούς του.

Μ ὀλις ξημέρωσε, πρόσταξε τούς μαθητές του νά ξεκινήσουν. Στόν δρόμο τους συνάντησαν πεσμένον κάτω ἕνα γέρο νά βογγᾶ.

- Εἶμαι ἄρρωστος, τούς εἶπε. Πήγαῖνα στόν γιατρό μέ τό ζῶο μου, μά σάν ἔφτασα σέ τοῦτο τό μονοπάτι, μ' ἔρριξε κάτω καί ἔφυγε. Ἀνθρωπος δέν βρέθηκε νά μέ βοηθήσῃ νά σηκωθῶ.

- Τί νά σοῦ κάνουμε, γέροντα, εἶμαστε κι ἐμεῖς πεζοὶ καί βιαστικοί, τοῦ εἶπαν οἱ Καλόγεροι καί συνέχισαν τόν δρόμο τους.

Σ ἔ λίγο νά καί ὁ Ἀββᾶς. Ἐσκυψε πάνω ἀπό τόν γέρο μέ συμπόνια καί ἄκουσε τὰ βάσανά του μέ κατάπληξι.

- Μά καλά δέν πέρασαν ἀπό δῶ πρῖν λίγο κάτι νέοι Καλόγεροι; Γιατί δέν τούς εἶπες νά σέ βοηθήσουν; τόν ρώτησε.

Μ ὀλις ἄκουσε τί εἶχε γίνει ὁ Ἀββᾶς ἀναστέναξε βαθεῖα ντροπιασμένος ἀπό τήν συμπεριφορὰ τῶν μαθητῶν του. Μέ πολύ κόπο ἀνέβασε τόν ἄρρωστο στούς ἀδύνατους ὤμους του. Τό βάρος τοῦ φάνηκε στήν ἀρχὴ ἀσῆκωτο. Με μεγάλη δυσκολία ἔσερνε τὰ πόδια του.

Π ἀράδοξο πράγμα! Σιγά-σιγά ἐνοιωθε τό φορτίο νά φεύγῃ ἀπό τήν πλάτη του. Γύρισε τό κεφάλι νά δῆ τί συμβαίνει καί ἀντί τοῦ πτωχοῦ γέρου εἶδε ἕναν πανέμορφο Ἄγγελο.

- Μ' ἔστειλε ὁ Κύριος νά σέ πληροφορήσω, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μέ φωνή πού ἔμοιαζε μέ ὑπερκόσμια μουσική, πῶς τότε μόνο θ' ἀξιωθοῦν οἱ μαθητές σου νά βρεθοῦν μαζί σου στήν Βασιλεία Του, ὅταν ἀκολουθήσουν τά ἴχνη σου. Διαφορετικά ἄδικα κοπιᾶζεις καί προσεύχεσαι γι' αὐτούς. Ὁ Θεός δίνει στόν καθένα τήν ἀμοιβή τῶν ἔργων του.

Ο Ἄγγελος χάθηκε μέ μιᾶς στά οὐράνια. Ὁ Ἀββᾶς, συλλογισμένος, γύρισε πίσω στό Κοινόβιό του, γιά ν' ἀρχίσῃ καινούργιο ἀγῶνα. Χρειαζόταν ἀκόμη κοπιαστικὴ δουλειά γιά νά μορφώσῃ χαρακτήρες.

Αθωνικά

“Αλλά όρίζει ή έπιστήμη καί άλλα ό Θεός

Στό μοναστήρι του Άγιου Παύλου άρρώστησε κάποτε βαρειά ένας από τούς μεγάλους άγωνιστές για τήν σωτηρία τής ψυχής του καί άκάματος εργάτης τής ύπακοής, ό Μοναχός Άβράμιος. Οί άλλοι Πατέρες έσπευσαν νά ειδοποιήσουν τόν γιατρό τής Μεγ. Λαύρας, τόν Μοναχό Άθανάσιο Καμπανάου, ό όποίος έτρεξε πρόθυμα στό Μοναστήρι του Άγιου Παύλου, πού άπέιχε από τό δικό του έξι ώρες.

Οταν εξέτασε τόν άσθενή, διεπίστωσε πώς βρίσκεται στά τελευταία του καί πώς, άν μετακινηθή, ή καρδιά του δέν θ' άντέξη. Μόλις, όμως, βγήκε από τό δωμάτιο του Γερο-Άβράμιου, ό άρρωστος, παρά τήν άυστηρή άπαγόρευση του γιατρού, σηκώθηκε, πήγε στην βρύση, πλύθηκε καί κτενίσθηκε μέ άπόλυτη άταραξία. Όταν ό Παπα-Άνδρέας, προηγούμενος τής Μονής του Άγιου Παύλου, δοκίμασε νά τόν έμποδίση, ό Γερο-Άβράμιος του είπε: “Μή φοβάσαι Παπα-Άνδρέα, δέν ήρθε άκόμη ή ώρα μου, άς λείει ό,τι θέλει ό γιατρός. Μόνο, σέ παρακαλώ, πήγαινε νά μου φέρης τήν Θεία Κοινωνία νά μεταλάβω καί τότε θά μέ πάρη Εκείνος, όταν έρθη ή ώρα μου”.

Οταν γύρισε ό Παπα-Άνδρέας, ό Γερο-Άβράμιος έκανε τήν προσευχή του όρθιος λέγοντας: “Του Δείπνου Σου του μυστικού σήμερα, Υιέ Θεού, κοινωνόν με παράλαβε...”. Κοινώνησε τά Άγια Μυστήρια καί άνεκάθησε.

Ογιατρός Καμπανάου επέστρεψε μετά από λίγη ώρα καί βλέποντας τόν άσθενή του νά κάθεται στην άκρη του κρεβατιού του, τόν ρώτησε: “Πάτερ Άβράμιε, βλέπω μέ χαρά ό,τι είσαι πολύ ήσυχος καί χαρούμενος. Πού όφείλεται αυτή ή χαρά σου;”.

“Πάτερ Άθανάσιε”, άπάντησε ό Μοναχός, “μέ τήν χάρι του Θεού έχω 45 χρόνια στό Μοναστήρι τούτο καί δέν θυμάμαι νά κατηγορήσα ή νά κατέκρινα κανένα Πατέρα, άδελφό ή χριστιανό, αλλά καί κοινόν άνθρωπο, σύμφωνα μέ τήν έντολή του Κυρίου ήμών Ίησού Χριστού “μή κρίνετε καί ου μή κριθήτε”. Έτσι κι έγώ πιστεύω στόν Κύριο, ό,τι δέν θά μέ κρίνη καί δέν θά μέ κατακρίνη για τίς πολλές καί μεγάλες αμαρ-

τίες πού έχω κάνει, αλλά θά τύχω του θείου έλέους Του. Πατέρες καί άδελφοί συγχωρέστε με”.

Ογιατρός, άφου άκουσε μέ προσοχή τα λόγια του, ρώτησε ξανά: “Πώς μπορεί, Πατέρα Άβράμιε, ό Μοναχός, αλλά καί κάθε άνθρωπος, νά πετύχη τούτο τό πράγμα;”.

“Γιατρέ μου, για νά πετύχη κάποιος τούτο καί νά μήν κατακρίνη κανένα, νομίζω πώς χρειάζονται δύο βασικά πράγματα”, άπάντησε ό Γέρο-Άβράμιος μέ τό χαμόγελο στά χείλη. “Τό ένα είναι νά νικήση τόν έαυτό του, νά άποβάλη τό θέλημά του, πού του φέρνει έγωισμό καί σατανική ύπερηφάνεια, καί ν' άποκτήση πραγματική ταπεινώση. Καί τό δεύτερο είναι ν' άποβάλη τελείως τό μίσος καί νά γεμίση τήν καρδιά του μέ ειλικρινή καί άδοξη αγάπη προς τόν Θεό καί προς όλη τήν κτίσι γενικά. Έτσι νομίζω πώς ό άνθρωπος δέν κρίνει καί δέν κατακρίνει κανένα, γιατί βλέπει μόνο τά δικά του έλαττώματα, τίς άδυναμίες καί άμαρτήματα. Καί των άλλων τήν κάθε κίνησι τήν βλέπει καί τήν θεωρεί σαν πραγματική άρετή. Έτσι συνήθισα κι έγώ νά βλέπω τούς άλλους ανθρώπους. Έμένα τά γράμματα μου, γιατρέ, δέν είναι πολλά, αλλά είχα άκούσει τούς Πατέρες πού λέγανε πώς ό,τι βλέπουμε καί άκούμε κακό στους άλλους πρέπει νά τό συγχωρούμε. Καί ό,τι βλέπουμε νά λένε καί νά κάνουνε καλό νά τό μιμούμαστε κι έμεις. Άλλά στόν έαυτό μας δέν πρέπει νά συγχωρούμε ή νά του επιτρέπουμε νά κάνη κανένα κακό, ούτε σέ άνθρωπους, ούτε σέ ζώα, μά ούτε καί νά σκεφτούμε νά κάνουμε κακό στόν άλλο, γιατί τότε φεύγει ή αγάπη, πού είναι ό Θεός καί αντί αυτής έρχεται καί φωλιάζει μέσα μας τό μίσος, πού είναι ό διάβολος”.

Μόλις ό Γέρο-Άβράμιος τελείωσε τούς λόγους τούτους είπε: “Κύριε Ίησού Χριστέ, δέξαι τό πνεύμα μου”. Αμέσως έλαμψε τό πρόσωπό του σαν τόν ήλιο καί ξεψύχησε. Ό δέ γιατρός Καμπανάου, θαμάζων τό γεγονός, είπε μέ δάκρυα στά μάτια: “Οντως, οι άληθινοί Μοναχοί καί χριστιανοί όποτε θέλουν καί όπως θέλουν αυτοί πεθαίνουν καί όχι όποτε βλέπει καί όρίζει ή έπιστήμη”.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ